MÜSLÜMANLARA KARŞI
KAFİRLERE YARDIM
ETMENİN AKIBETLERİ

İslam Devleti Resmi Dergisi
Rumiyah Dergisi'nin
2. Sayısından Alınmıştır.

Meydan Medya

Allah ﷻ kullarına, Müslümanlarla dostluk etmelerini ve onlara yardımcı olmalarını farz kılmıştır. Aynı zamanda onlara, müşriklere düşmanlık etmelerini ve onlarla savaşmalarını emretmiştir. Ancak çoğu zaman bazılarında bu dengelerin şaştığını görmekteyiz. Öyle ki; bunların yanında kafir bir kişi onların maslahatlarını gerçekleştirdiği sürece sevdikleri ve yakınlarıdır. Hatta onlara Müslümanlardan bile daha yakın olmaktadırlar. Kafirler katında mevki makam elde edebilmek için tevhid ehline karşı şirk ehline yardım ve dostluk etmektedirler. Bu ve bunun gibi daha kötü durumlara düşüp de insanlara ibret olacak birçok kıssa tarihte bulunmaktadır.

Emevi Devleti döneminde Abdurrahman bin El-Eşas'in Emevi halifesi Abdulmelik bin Mervan'a başkaldırma isteği başarısızlıkla sonuçlandı. Bunu Türk kralıyla anlaşma yaptıktan sonra Türk beldeleriyle savaştan geri dönen ordusuyla gerçek-leştirmek istedi. Öyle ki; daha önce Abdurrahman bin El-Eşas, Türklerin kralına kendisiyle savaşmayacağı ve haraç almayacağı sözünü vermişti. Nitekim İbn-ul Eşas, Haccac'ın eliyle öldürülme korkusundan Türk kralına sığınmaya karar verdi.

İbn-i Kesir şöyle dedi: "Daha sonra İbnu'l Eşas ve beraberindekiler, Türk kralı Ritbil'in yanına girdiler. Ritbil ise onu ağırladı, ikram etti, yüceltti ve güvence altına aldı".

Ritbil'in daha önce kendisiyle savaşan ve hatta ülkesini ele geçirmek üzere olan birini ağırlaması ve ona ikram etmesini garipsersin ancak bundaki amaç İslam'a ve Müslümanlara tuzak kurmaktır. Böylece Ritbil, İbnu'l Eşas'ı Haccac'a teslim etme karşılığında devletinin maslahatlarını koruyacak şartlar koşarak İbnu'l Eşas'ın kendine sığınmasından istifade etti.

İbn-i Kesir şöyle dedi: "Ritbil, Haccac'a bir mesaj göndererek kendisiyle on sene savaşmamasını ve her sene yüz bin dinardan fazla haraç ödemeyeceği şartını koştu. Haccac ise kabul etti.

Maslahatların gerçekleşmesinin ardından Türk kralının yapacağı tek şey, kendisine sığınan ve hakkında hüsnü zan besleyen birine ihanet etmekti.

İbn-i Kesir şöyle dedi: "O anda Ritbil, İbnu'l Eşas'e ihanet etti. Ve hatta elleri bağlanarak kafasının kesildiği ve Haccac'a gönderildiği nakledildi.

Ancak meşhur olan görüş; Ritbil, İbnu'l Eşas ve beraberinde otuz akrabasını tutukladı onları kafeslere koydu ve Haccac'a gönderdi. Yolun bir bölümünü kat ettikten sonra Er-Raceh denilen bölgeye geldiler. Zincirlere bağlı olan İbn-ul Eşas, sarayın çatısına çıktı ve kaçmaması için ona bağlı olan bir görevli vardı. Nihayetinde İbnu'l Eşas kendini saraydan attı beraberindeki görevli de onunla beraber düştü ve ikisi de öldü. Elçi, İbnu'l Eşas'a doğru gitti ve kafasını kesti. İşte bu, halifeye başkaldırmasının kolaylaşması için kafirlere minnet eden ve onlara vaatlerde bulunan ve sonunda küfür ehline sığınan ve onlara karşı hüsnü zan besleyenin sonudur. O halde haçlı müşriklere

Türk kafirlere yardım edenlerden biri de El-Haris bin Sureyc'dir. O, hicri yüz on altı senesinde, Emevilere başkaldırarak, Kur'an ve sünnete davet ettiğini iddia etti.

Taberi şöyle söyledi: "Haris, Belah adlı bölgeye ulaşınca orada bulunan Nasr bin Seyyar ve Et Tecibi bin Dabia El-Meri bulunmaktaydı. Nitekim onları kitaba, sünnete ve Rıza'ya biat etmeye davet etti. Biat etmesini istediği kişi, Allah Resulü'nün ehli beytinden olan biriydi.

Haris, birçok beldeye ulaşarak ve gittiği yerlerde sloganlarını ve davetini yayarak ayaklanmasını devam ettirmiştir.

Taberi şöyle dedi: "Haris, Meru adlı kente yöneldi. Daha önce Belah, Cevzan, Faryab, Talakan ve Meru Ruz'da üstün gelmişti." Ancak daha sonra ardı ardına büyük kayıplar verdi. Ve sonra Türk kralından Müslümanlara karşı kendisine yardım etmesini isteyerek Türklerin beldelerine sığındı.

Taberi şöyle dedi: "Haris bin Sureyc, Taharistan bölgesindeydi daha sonra Hakan'a katıldı."

Sabah olunca, Müslüman ordu komutanı Esed, insanlara namaz kıldırdı ve hutbe vererek şöyle dedi: "Allah'ın düşmanı Haris bin Sureyc beraberinde getirdiği tağutuyla birlikte Allah'ın nurunu söndürmeye ve dinini değiştirmeye gelmiş ancak Allah onu zelil edecektir inşallah." Ve nihayetinde aralarında sıcak bir savaş yaşandı ancak zafer İslam ehlinindi. Nihayetinde Allah, küfür ehlini ve onları dost edinen mürtedleri zelil etti.

Taberi şöyle dedi: "Hakan, Haris'i, dostlarını, Segad kralını, Şaş bölgesinin kralını, Kavus'un dedesi Hanahirah'ın babası Harabirah'ı, Hatel bölgesinin kralı ve Türklerin hepsini sağ tarafa yerleştirdi. Sonunda Haris ve Türkler yenilgiye uğradı ve herkesi geri çektiler.

Esed şöyle dedi: "Ey Allah'ım onlar bana isyan etti sen yardım et. Türkler parçalanmış bir şekilde yeryüzünde dağıldılar. Onlardan hiç kimseye yumuşaklık gösterilmedi ve insanlar onları üç fersah mesafesince takip etti ve yakalayabildiklerini öldürdüler.

Bu yenilgiden sonra Haris bin Sureyc, halifeden O'na İslam'a ve ehline dönmesi için eman mektubu gelene kadar takriben on bir sene küfür diyarında yaşadı. İbn-i Kesir El-Bidayetu Ve'n Nihaye adlı eserinde şöyle söylemektedir: "Hicri yüz yirmi yedinci senesinde Türk beldelerine sığınan ve Müslümanlara karşı onlardan yardım isteyen Haris bin Sureyc geri döndü ve Allah ona hidayet nasip etti ve sonunda Şam diyarına ulaştı. Bu daveti ona Yezid bin El-Velid İslam'a ve ehline dönmesi için yapmıştı o da nihayetinde icabet etti".

ABD Bayraklarını Göğüslerinde Taşıyan Sahveler

Ancak İbn-i Sureyc'in sonu yine de öldürülmek olmuştu. Yezid bin El-Velid'in davetinden sonra bir kez daha başkaldırmaya ve Müslümanların cemaatini ayırmaya çalıştı. Bu defasında da kitaba ve sünnete davet ettiğini iddia etmekteydi. Öyle ki kendisi daha önce Müslümanlara karşı kafirlere yardım etmişti.

İbn-i Kesir şöyle dedi: "Bazı ordu emirleri ve polis amiri Mesleme bin Ahvez, Haris'in yanına geldiler. Ve yapmakta olduğu şeyi sonlandırmasını ve Müslümanların birliğini bozmamasını istediler. Ancak o yine de başkaldırıp devam etti. Ve ilk başta da olduğu gibi Nasr bin Seyyar'ı kitaba ve sünnete davet etti ancak bu sefer Nasr bundan geri durdu. İhanet, isyan ve başkaldırma gibi girişimlerden sonra Haris bin Sureyc, hicri yüz yirmi sekiz senesinde, sapkın ve dinde aşırı giden arkadaşları tarafından öldürüldü. [El-Bidayetu Ven-Nihaye]

Abbasiler döneminde ise haçlılarla savaşan ve onları Beyt-ül Makdis'den kovan İmadu'd Din Ez-Zenki başladığı işini sonlandırmak için Dımeşk'i muhasara altına aldı. Ancak Dımeşk emiri Muinu'd Din Enar hiç durmaksızın haçlılara bir mektup yazarak onları Zenki'nin Dımeşk'e girmesiyle korkuttu.

Müslümanlara Karşı ABD Destekli Yeni Suriye Ordusu

kendilerini terk etmeyeceğini ve muhasarayı bırakmayacağını görünce Fransızlara bir mektup gönderdi ve kendisine yardım edip Zenki'ye karşı anlaşmalarını istedi. Bunun için çok çaba sarf etti. Banyas'ı kuşatacağını ve onlara teslim edeceğini vaad etti. Ve haçlıları Zenki'den korkuttu. Bu haberle Fransızlar şaşkına döndü. Öyle ki; bu, Fransızların Şam topraklarından tamamıyla çıkartılması anlamına gelmekteydi. Bundan ötürü hiç durmaksızın Enar'ın yardımına koştular. Nihayetinde Zenki kuşatmayı geri çekti. Fransızlar Muinu'd Din Enar'ın yanına gelince onlara verdiği sözü tuttu ve haçlılarla birlikte Banyas kalesini ve içindeki Müslümanları kuşatmaya almak için ilerledi. Muinu'd Din, Banyas'a saldırdı ve beraberinde bir grup haçlıyla Banyas'ı kuşattı daha sonra Banyas'ı eline geçirince Fransızlara teslim etti.

Böylece Fransızlar için iki maslahat yerine gelmiş oldu. Birincisi: Zenki tehlikesini haçlılardan uzak tuttular. İkincisi ise: Müslümanlardan bir beldeyi aldılar. Muinu'd Din Enar'ın Fransızlarla yakınlaşması ve onlar için yaptıklarına rağmen Fransızlar ordularını topladılar ve Almanlarla beş yüz kırk üç yılında Dımeşk'i kuşatma altına aldılar. n sonunda gelişmeler, Muinu'd Din Enar'ı, Seyfuddin Gazi bin Zenki'den asker ve yardım istemeye itti. Nihayetinde Fransızlar geri çekildi ve Almanlarda Zenkilerin ordusunun ilerlemesinden sonra ülkelerine geri döndüler. Nureddin Zenki ise bu olaylar sonucu Dımeşk'i hicri beş yüz kırk dokuz senesinde almayı ve haçlılardan tekrardan yardım istemeye çalışan hükümdarlarını da ele geçirmeyi başardı. [El Kamil Fi-t Tarih]

Memlüklüler döneminde ise; Kerak kralı El-Muğis lakaplı Ömer, koltuğunu garantiye alması için Müslüman beldelerine karşı Tatarlardan yardım istedi. Ancak tökezledi ve yapmak istediği şey açığa çıktı.

İbn-i Kesir şöyle dedi:

"Zahir Baybars, Mısır'dan Kerak bölgesi yakınlarına doğru yola çıktı. Ve Kerak kralı El-Muğis Ömer bin El-Adil, Ebubekir bin El-Kamil'i çağırttı. Bir süre zorluk çıkarttı ancak Baybars'ın önüne getirildi. Baybars onu tutuklayarak Mısır'a gönderdi.

Bu, onunla son görüşmesi olmuştu. Tutuklanmasının nedeni, Tatar kralı Holako'ya mektup yazması ve onu tekrardan Şam topraklarına yönelmesine teşvik etmesiydi. Tatarlar ona sebat etmesi ve yardım edeceklerine dair mektup gönderdiler.

Ve mektubun içeriğinde yirmi bin kişiyle Mısır topraklarını fethetmeye gelecekleri yazmaktaydı. O dönemdeki Memlük sultanı bir fetva çıkartarak El-Muğis'in öldürülmesini emretti. El-Muğis'in akıbeti, azledilmesi ve öldürülmesi olmuştu.

Eğer günümüze bakacak olursak; kendilerini açıkça haçlılara satanlar veya dininden taviz vermeden onlarla yardımlaşacağını düşünüp daha sonra dininde taviz üzerine taviz verip kendi nefislerini haçlılara satanlar ya da daha da kötüsü; küfür ve riddet beldelerinde ikamet edip aşağılanmış, zelil ve hakirce yaşayanların pek çok kıssalarına şahit olmaktayız.

Eğer kişi, Allah'ın kendisini bu fitnelerden korumasını ve sebat ettirmesini istiyorsa, müşriklere karşı düşmanlıkta elinden geleni yapmalıdır.

İbn-i Kayyım şöyle demiştir:

“Denildi ki; musibet, onları rezilliklerini ortaya çıkardı. Hallerini ortaya koyan ayetin inmesi onlar için en büyük felaket ve zarardır. Allah Resulü’ne ﷺ muhalefet ederek elleriyle işledikleri yüzünden bedenlerinde, kalplerinde ve dinlerinde uğradıkları zararların en büyüğü kalp ve din musibetleridir.

Öyle ki; (bu felaketler başa gelince) iyilik kötülük, hidayet dalalet, doğru yol sapıklık, hak batıl, ıslah fesat olarak görülür. Bu, kalbine isabet eden musibet nedeniyledir. Süfyan Es-Sevri Allahu Teâla’nın “Böylece onun emrine aykırı davrananlar, kendilerine bir fitnenin isabet etmesinden sakınsınlar.” [Nur, 63) kavli hakkında şöyle demiştir: “Bu, onların kalplerinin mühürlemesidir.”

İbn-i Kesir, Allahu Teâlâ’nın “Sonra sana gelerek: “Kuşkusuz, biz iyilikten ve uzlaştırmaktan başka bir şey istemedik” diye Allah’a yemin ederler?” kavli hakkında şöyle demiştir:

“Senden özür dileyerek: Senden başkasına gitmek ve senden gayrisi önünde muhakeme edilmemizi istemekten gayemiz; sadece iyilik etmek ve ara bulmaktandır; yani bu muhakeme edilmenin sıhhatine inandığımızdan değil, sırf yalakalık ve yapmacık kabilinden idi, diye yemin ediyorlar.”

Başkası da şöyle demiştir: “sadece iyilik” yani: kötülük değil. “Ara bulmak” yani: iki düşmanın arasını bulmak için bunu yaptık. Sana muhalefet etmek istemedik, bunu senin hükmünden hoşnutsuzluk duyduğumuz için de yapmadık.”

[Teysiru’l Aziz El-Hamid kitabından, özetle]